

MIJMERING

Tantes 1

Ik schreef een column over de tantes van mijn moeder. Ik had me uit de vele verhalen in de loop van de tijd een beeld gevormd van die dames en schreef dat smeug op. Maar mijn moeder was 'not amused'. Ik had haar de column van te voren laten lezen, iets was ik zelden doe, maar ik had een voorgevoel. Ze vond, om woorden van mijn zus te gebruiken die als Maria Middelaars in de kwestie werd betrokken, dat ik haar familie 'te kakken zette als een kermisattractie en een rariteitenkabinet'.

Het komt wel eens vaker voor dat iemand not amused is over wat ik schrijf en meestal trek ik me daar niets van aan. Maar in het geval van mijn moeder lag dat lastig. Mijn argument dat alle tantes al jaren dood waren en er geen familieleden in mijn adressenbestand zaten die zich gekwetst zouden kunnen voelen deed er niet toe. Mijn moeder wilde gewoonweg niet dat er een in haar ogen niet al te positief beeld van haar familie de wereld in werd gestuurd. Een beetje van 'wat zullen die en die er wel niet van denken' bleek ook haar niet vreemd!

Bij het schrijven van een column is het verleidelijk om de nadruk te leggen op het afwijkende, meer dan op het normale. Ik geef toe dat ik niet altijd aan de verleiding kan weerstaan mijn fantasie de vrije loop te laten. Geen liegen maar uitvergrooten noem ik dat. En dat laatste werkte bij de tantes erg goed.

Sorry mama, de volgende column gaat over de tantes.

En je moet maar zo denken: brengen ze jou met een rariteitenkabinet in verband, dan doen ze dat mij ook!

Marjolijn Sengers, 23 augustus 2015